Ч. 235. Четвер 18 (31) жовтня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — До ситуациї. — Спільний виступ держав в справі всхідній.)

Рада державна вела вчера дальшу дискусию буджетову без перешкоди. З 26 бесідників записаних до голосу, промавляло вчера 10, так що палата наміряє нині відбути два засіданя т. є. денне і вечірне, аби окінчити перше читанє буджету. В такім случаю відпало би четвергове засіданє палати, а в понеділок комісия буджетова могла би вже розпочати подрібні буджетові наради. Загальну увагу звернула на вчерашнім засіданю неприсутність міністра дра Резека на лавах міністерияльних. Причинило ся то очевидно до удержаня поголосок о міністерияльній кризі. Бесіди вчера виголошені не були дуже займаючі. Нині буде промавляти предсідатель польского Кола. Хід нарад вчерашного засіданя був слідуючий: На початку засіданя відповів президент міністрів др. Кербер на інтерпеляцию в справі пороблених заряджень для подання помочи тим галузям промислу, котрі терплять з причини недостачи замовлень. Др. Кербер сконстатував, що у виконаню інвестицийного закона як також буджетових прелімінарів, поробили вже ріжні міністерства приготовленя до численних замовлень на рік 1901. Ті замовленя винесуть разом до 129 міліонів корон. Однако заходи правительства увінчають ся лиш тоді успіхом, коли палата ухвалить буджет. Правительство надіє ся, що палата не відкаже своєї співучасти в тій справі. В буджетовій дискусиї промавляв між иншими Румун, пос. Лупул, котрий іменем Румунів заявив ся за німецкою адміністрациєю на Буковині, але домагав ся управильненя національного питаня в Австриї. Бесідник єсть за реформою права виборчого в дусї заведеня безпосередного тайного голосованя при задержаню поки-що поділу на куриї. По нім забрав голос посол Пернерсторфер і обговорював економічні справи та жалував, що ческо-німецке питанє ще не полагоджене з вини обусторонного шовінізму. По Пернерсторфері говорив Катрайн і взивав палату до продуктивної праці. Ческий посол Заворка говорив по чески а відтак по німецки про ческо-німецкий спір, і заявив, що той спір не може бути полагоджений на основі рівноправности, бо Чехам в ческих краях належать ся більші права як Німцям. За буджетом промавляли пп. Німець Дершатта, Словінець Ферянчич і ґр. Сильва-Тарука іменем февдальної шляхти, против буджету говорив Німець посол Штайнвендер. При кінци засіданя ческий радикал посол Хоц застеріг ся против уступу послідної промови посла Яворского, в котрій той зробив ческим послам закид, що вносять богато наглих внесень по чески. Бесідник дивує ся, що той закид піднесено зі сторони Поляків. Вінци відчитано кілька інтерпеляций, між иншими посла Бойка до міністра оборони краєвої, в справі поведеня войскової старшини з волками. Слідуюче засіданє назначено на нині.

Парляментарна ситуация все ще не цілком ясна. Противно — можна сказати, що є прирівнаню до хвилї, коли по скінченю торгів приступлено до буджетової дискусиї, вона тепер затемнила ся і затемнює ся чим-раз більше. Найновійшою справою єсть евентуальне уступленє ческого міністра дра Резека. Першу вість про те принесли Narodni Listy. Ніхто однако не брав єї поважно бо того підступу уживали Чехи вже нераз, коли тілько хотіли що-небудь вимусити на правительстві. Тепер розходить ся їм о утраквізацию берненьского німецкого университету. Погрозою уступленя Резека думають они бодай дещо в тій справі уторгувати. Хоч отже з парляментарних кругів упевнюють, що на димісию Резека не заносить ся, то ческа праса твердить цілком інакше. Староческий Hlas Naroda пише: „Міністер Резек, як міністер земляк мав задачу витворити якийсь modus vivendi межи кабінетом Кербера а ческим народом. Конферував він з визначними членами ческого клюбу, але ті конференциї не увінчали ся ніякими успіхами. Отже Резек не хоче брати на себе ніякої одвічальности за дальші евентуальности, що можуть виплисти яко консеквенция тих впливів, котрі зневолять Чехів до обструкциї. Волить уступити скорше, ніж за пізно!“

Не давно тому розійшла ся в кружках політичних поголоска, що Росия і Франция наміряють дати почин до спільної акциї всіх держав европейских в справах всхідних. Такі переговори мають дійстно вести ся, бо-ж се певне, що кожда з держав має якісь претенсиї до Туреччини. Франция підносить жалоби, що

---

21)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юнош.)

(Дальше.)

ГЛАВА X,

в котрій бесіда о стрічи Рокити з Васонжком, о бразелеті з брилянтом і о ріжних родах грибів.

Було холодно, дощ сік, сьвіт видавав ся сірий і сумний; збіжа з піль вже поспрятувано, лише стерні як щітки стояли на ріли, або сіріли сьвіжі поклади і чорніли ниви з невикопаними бараболями. Депеде громадка худоби пасла ся під доглядом дітвака, що закутав голову в мішок.

Гостинцем, на котрім від дощу поробили ся калужі, їхав верхом на малім коняти Рокита. Повісив голову і попав в задуму, аж збудив его з неї тупіт кіньских копит.

Оглянув ся і пізнав в їздци Васонжка.

Шляхтич сидів на своїм кони бундючно, каптур від гуні мав на голові, а опасаний був зеленою крайкою.

— Слава Ісусу! — сказав.

— На віки! — відповів Рокита. — А пан Валентий куди в такий дощ?

— Га, брате, потреба на дощ не уважає.

— А вжеж, правда.

— Я, бачиш, до Копиткова, до потаря; мушу виймити випис, бо треба мені єго до справи.

— Охота вам за тими справами заєдно тягати ся.

— А що маю собі жалувати?

— Я лиш одну справу мав, і житє мені вже обридло.

— З ким?

— З Хасклем.

— Ага, то вже була справа? І якже?

— Програв, пане Валентий; велять якісь кошти платити; війт казав, що мені хату спишуть, худобу з обори виведуть.... або я знаю? Я неучений, неписьменний, стояв як стовп, а жид губу розпустив, аж судия дзвонив на него і кричав, щоби не гаркотів.

— І щож ти, бідолахо, тепер зробиш?

— Або я знаю? Я радив ся війта, каже: нема що, брате, загоди ся, дай що небудь, най жде.

— Ну?

— Я ходив до жида; твердий, як камінь, повідає, аби єму грішми трийцять рублів на стіл класти, і вівса, як лиш вимолочу, пять кірців дати і по оковиту їздити.... Ще ріжні дивні річи приказував!

— Ну, ну!

— Про овес байка; маю в стодолі, вимолочу і віддам, хоче десять фірманок під оковиту, відїзджу, але гроший, що не маю, то не маю. Я був в Чорнім болоті, перевідував поміж жидів.

— Не дають?

— Та де. Навіть слухати не хотять.

— Ой, знаю я їх, брате, як не треба, то самі просять, а як тобі пильно, то й сокирою не урубаєш. Они спекулюють і крутять, а господарі зводять ся ні на що....

— А вжеж, що зводять ся....

— І знов їдеш пробовати щастя, Михайле.

— Та так....

— Гадаєш, що дадуть?

— Дати не дадуть, але одному, саме Беркови, шваґрови Хаскля, сподобав ся мій кінь.

— Котрий?

— А ось сам той, що на нім сиджу.

— Хоче купити?

— Так. Велів єго собі па нинішний день привести.

— Цікаво, кілько дає?

— Обіцює трийцять рублів.

— Що? трийцять?

— Так.

— Алеж той кінь, хоч і не великий, варт між братьми пятьдесять!

— І я так гадаю! На весну копитківскі жиди давали мені за него пятьдесять два рублі і чотирі золоті, але я не мав охоти продавати. Хоч моє господарство бідне, але удержую пару коний задля фірманок.

— Певне, фірманка добра річ. А як продаш коня, то буде тобі брате, тяжко з одним.

— Та я знаю, але що маю робити? Може як запоможу ся до зими, може, продам ялівку і безрогу, та коня куплю, а тимчасом мушу Хаскслеви дати, що хоче, бо інакше мене знищить. Питав я сьвідуших і письменних, чи можна так чоловіка ссати, як він мене ссе;

Туреччина очевидно старає ся відволічи полагоджене французско-турецкого конфлікту, наслідком котрого зірвано навіть дипльоматичні зносини; — Росия надармо дожидає виконаня даних нею вказівок в справі переслідуваня християн в декотрих провінциях, особливо в Вірменії; Анґлія займає неприязне становище з поводу спору о Ковейт; Австрия обвиняє турецке правительство, що не покарало до тепер виновників нападу на австрийский консулят в Прізренді. Нічого отже дивного, що з огляду на всі ті справи повстала гадка акциї, котру би спільно мали підняти всі держави.

Нодарі і Сїдельник перед судом або обманьства еміґрацийні.

Коли свого часу всі люди сьвітлїйші і розумнїйші остерігали наших селян перед еміґрациєю, і доказували, що то якісь мантії туманять людий і намавляють до еміґрациї до Бразилії і Канади лиш на то, щоби на них заробити, а їх самих вислати на загибель, то наші люди, звичайно як темні, не хотїли тому ймити віри. Аж тепер може переконає їх процес головного аґента еміґрацийного Сільвія Нодарі'го і єго спільника Василя Сїдельника, котрі через кілька літ вислали богато тисячів людий за море та пустили з торбами, але за самі грубо розбогатїли. Дивним случаєм стало ся, що верховного аґента еміґрацийного Нодарі'го, хоч він італьяньский підданий, судять як-раз в тім краю, з котрого він найбільше людий поробив нещасливими. — В понедїлок розпочалась розправа, а акт обжалованя представляє справу так:

Братя Сільвіо і Людвик Нодарі займали ся в Удіне від 8 лїт аґентиєю еміґрацийною, а від 1897 р. стали відпоручниками Лїґурийско-американьского товариства перевозового і аж від сеї пори розпочали свою діяльність на добре: стали вабити людий з Країни, Галичини, Буковини, Побережа, Дальматиї і Угорщини та хотіли навіть оснувати аґентуру у Львові, але правительство не дало призволеня. Для веденя діла і переписки держали они богато урядників і перекладників та розсилали особливо по Галичині множество листів захвалюючих бразилїйский рай та намавляючи до еміґрациї.

Одним з таких урядників був Болеслав Воркевич, котрий побувши короткий час при аґенциї виїхав до Америки, щоби звідтам дїлати успішнїйше в користь своїх начальників. Найбільше дїяльним з помежи аґентів братиє Нодаріх був Василь Сїдельник, син львівского листоноса, котрий знаючи добре наших селян умів писати до них листи і так до них промавляти, що наганяв тисячі в сїть Нодаріх. Приїхавши 1895 до Удіне взяв ся з такою ревностию намавляти селян і робив все так зручно та успішно, що братя Нодарі взяли єго до спілки, в котрій він був аж до послїдних днів липня 1900 р. Які інтереси робили аґенти на еміґрантах найліпшим доказом то, що Сїдельник коли приїхав до Удіне, не мав анї сотика а вже в 1900 р. виїхав богачем звідтам і торік купив собі в равскім повіті маєтність варгости около 40.000 корон. А треба ще додати, що Сїдельник жив в Удіне дуже по великопаньски.

Сїдельник засипав своїми листами найбільше Країну і Галичину а тут повіти гусятиньский, тернопільский, бучацкий, теребовельский і рогатиньский та коросненьский і краківский. Крім того вербував він аґентів по селах і платив кождому по 5 зр. від одного еміґранта, котрого аґент намовив. Одним з таких аґентів був Николай Круковский в повіті городеньскім, котрий так увихав ся, що в 1900 р. одного дня спровадив до Удіне надзвичайний поїзд з еміґрантами і дістав за то від Нодаріх 4.000 К. Крім того мали аґенти ще й на Буковинї помічника, котрий видавав газету (москвофільску) „Народний Вістник“ в котрій уміщав оголошеня, а Нодарі платили єму по 5 зр. за кожде оголошене.

Та не конець на тім. Тоті дерипкіри уживали ще й інших способів. Они мали своїх людий в Америці і там платили за то, щоби они знов писали листи ніби то від свояків з Америки до селян в Галичині, взиваючи їх, щоби они чим скорше продавали свої ґрунти та їхали до Америки, де їх жде всяка благодать. — Коли в роках від 1896 до 1900 стали висилати людий до Бразилії, писали до селян в Галичині, що правительство бразилїйске дає кождій родині, котра прибуває до Парани, безплатно 100 морґів землї під управу та потрібні знаряди. Тимчасом то була неправда, бо правительство бразилїйске не надавало ніяких ґрунтів, а висилало еміґрантів лиш до плянтаций кави, де мусїли тяжко працювати як невільники. Коли котрий з еміґрантів не хотїв їхати до плянтаций, то правительство лишало єго без всякої опіки і помочи.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів дня 30-го жовтня 1901.

— **На руский конкурс драматичний** надіслано до комісиї конкурсової, кромі передше поданих 11, ще 12-тий твір п. з.: „Люде! люде!“ — До комісиї конкурсової запросив Виділ краєвий, кромі давнїйших членів (професорів Грушевского, Колесси, Смаль-Стоцкого, Коцовского, Іл. Огоновского, Ол. Барвіньского, В. Шухевича, адв. Олесницкого і дра Савчака) ще проф. університету дра Студиньского і професора рускої ґімназиї Ілю Кокорудза. Засїдане тої комісиї а взглядно признане премії послїдує в грудни с. р.

— **Людовий університет в Коломиї.** Проґрама популярно-наукових викладів в Коломиї на місяць падолист є отся: дня 3-го проф. Волод. Масляк: „Старинні Греки і Римляни“ (виклад другий); дня 10-го проф. Волод. Масляк: „Старинні Греки і Римляни“ (виклад послїдний); дня 24-го проф. Іван Білик: „Вода і складові части: водень і кисень“. Всї відчити з відповідними демонстраціями, а відбувати-муть ся як звичайно в салї „Народного Дому“ о 5 годині пополудни. Вступ безплатний.

— **З Перемишля** пишуть: В недїлю дня 27 с. м. відбула ся в Перемишли послїдна ювилейна процесия, а шеста з черги. Як у всїх попередних процесиях можна було завважати великий лад, так

кажуть, що можна. І чому можна? А они, ті сьвідущі і письменні, лиш сьміють ся, і повідають: А на що підписував? Був дурний, — тепер терпи!

— І терпиш, бідако — сказав Васонжек зі співчутєм.

— Ой терплю, пане Валентий, терплю. Нї менї їдженя, нї спаня, нї гадки ніякої. Працюю, аж у мнї кости тріщать, запопадаю як можу, і що з того?... Аби я лиш мав який гріш, зараз віддай єму — і віддаю, а все винен і кінця тому нема. І коби я то хоч взяв, коби до руки дістав, то не було би жалю. Я знав би, що терплю, бо завинив, що мушу віддати, бо взяв, мушу заплатити, бо належить ся. Але, пане Валентий, присягаю на душу, з чистою совістию, що я й третьої части тих гроший не дістав, які тепер велять платити, а то, що я взяв, то віддав вже подвійно грішми, збіжем, відробив, відслужив. Не богато лїт, як він прийшов до села обдергий, а в селї були заможні, спокійні господарі і не один мав трохи гроша покладного, а нинї він має гроші, пускає ся на великі гандлї, а половина господарів сходить на дідів. Одні порозпивали ся з журби, а инші ходять і дивлять ся в землю, немов би їм хто на голови поклав каміня. Ой, зле пане Валентий, зле на сьвітї....

Васонжек зітхнув, а хлоп розговорившись не переставав, радий, що має перед ким пожалувати ся.

— Вже я, пане Валентий міркував, міркував і нічого не міг вимиркувати і ради собі ніякої не можу дати. Раз мене якесь лихе манило, щоби або посторонок, або у воду....

— Ей, ей! То не годить ся, Михайле, дати душу на вічну згубу.

— Не годить ся.... не годить ся.... певне, не годить ся і гріх, але коли щось говорить і намавляє, як живе. Рав був я в поли і так мене все мучило; лише фіґура на межи стояла, Розпятиє.... хрест сьвятий і обудила ся у мнї совість і кинуло мене на колїна.... і я став ридати з жалю, аж щось у мнї відривало ся в серединї і я звивав ся як хробак під тим хрестом і качав ся в порісї, благаючи помилованя.... Якось менї лекше стало від того, так що я кілька днів ходив спокійнїйший і немов би лїпший дух в мене вступив, якась надія, що може настане яка зміна.... А було так два днї може три, аж раз стрітив я єго вечером....

— Хаскля?

— Так; ішов селом, а був такий гордий, широко ступав, з гори дивив ся. „Гей — кричить — ти, Михайле, завтра маєш раненько з фірою до мене приїхати“. Ти, Михайле! Слуга я єго, чи що? Така мене взяла лють, така злість, що аж менї очи кровію зайшли; я лиш затиснув пястуки, але якось змовк, а він пішов собі до лиха.

— І ти на другий день був з фірою?

— Був, посилав мене по оковиту до горальні. Великий тягар, кровава дорога, болото аж колодками горнуло, але привіз.

— Чи хоч заплатив?

— Але! заплатив! Казав, що єму належить ся, обіцяв, що трохи погодить і не буде упоминати ся які два тиждні, аби я лиш ще кілька разів до єго горальнї поїхав. Я просто в панщинї у него, лише не знаю, кілько днів відробляти, бо кождої хвилї кличе. А в моїй стодолї, то він як у своїй, що велить дати, треба дати і ще в своїм мішку на власних плечах єму занести, а сподобав ся єму теля — дай єму теля, а курка — дай курку. Мала моя жінка дванайцятеро гусий, то сїм за несїй гріш купив, а пять забрав за процент. Ґрунту не мав богато, а мушу для него цїлий загін під бараболю давати, також мов то за процент, а й виорати той загін, засадити своїми бараболями, обробити, викопати і відвезти єму до дому, то немов знов за єго кречність і за то що чекае.

— Як чекає? Атже взяв процент.

— І я єму так казав, але він має иншу спекуляцию. Він повідає, що то ніби за то чекане і за ту кречність, що від посадженя бараболь до викопаня.

— Бодай єго скололо!

Рокита повісив голову, а по хвили спитав Валентого:

— Пане Валентий....

— Що?

— Від горівки чоловік упє ся, а від води нї?

— Також питаєте! Атже то мала дитина то знає, що правда.

— Ой нї, пане Валентий, неправда то, неправда.

— Чому?

— Одного дня також ізза того Хаскля жаль мене взяв; шум менї в голові зробив ся і в горлї палило, аж язик засох, як кілок. Пішов я до кирницї, витягнув ведро води і як до него причепив ся, то пив, пив без поміркованя, не прирівнуючи, кінь. І в горячку мене зараз вкинуло, сьвіт довкола мене крутив ся і я так затачав ся, що ледве до хати потрафив. Зараз на порозі жінка пізнала, що я пяний і ожогом мене по горбі раз і другий.

— Ого! остра жінка....

— А вжеж. І я навіть не боронив ся, бо зміркував, що правда. Упав я на постіль як колода; а жінка, хоч прудка, але милосерна, прикрила мене кожухом і так я перележав два днї і дві ночи.

— Від води?

— Від води... І відтак, як я вже отверезів, то ще другі два днї ходив, як побитий, що менї при роботі всьо з рук випадало, а дурного клеца не міг я піднести.

— Дивна річ.

— Дивна, пане Валентий, щоби так від води...

— Може хто що вкинув до кирницї шкідного?

— Нї, бо й люди ту воду пють і конї напуває ся і худобу, а однако не шкодило.

— Справдї, перший раз чую о такій пригодї.

— Послухайте-но, пане Валентий, с другій.

і сим разом. Вірних зібрало ся тисячі, може тому, що се була послїдна ювилейна процесия. Цїлий похід попереджували ряди хоругов, образів, відтак йшли брацтва, за ними рядом йшли питомцї перемиской духовної семинариї, відтак несено хрест капітульний, а за ним ступали усї крилошани. Похід сим разом провадив о. мітрат Волошиньский. За сьвящениками йшли тисячі вірних з побожними піснями на устах. Процесия вийшла з руско-кат. катедри о 4 год. Найперше похід попрямував через улицю Францїшканьску і Львівску до церкви на передмістю „Болоне“, відтак до костела оо. Францїшканів і лат. катедри.

— **З Риму** пишуть: Дня 23 жовтня, в першу річницю смерти бл. п. архиеп. Йосифа Сембратовича відбуло ся в Римі в церкві колеґії рускої сьв. Сергія і Бакха поминальне богослуженє з панахидою при сьпіві хору питомців рускої колеґії. До панахиди станув Преосьвященний Лазар Младенов, епископ болгарский з двома сьвящениками рускими і асистою. Крім того відслужено того самого дня руску Службу Божу тиху з панахидою на кладовищи Кампо Верано в каплици Пропаґанди, де спочивають мощі покійного. На богослуженю в церкві крім численної публики був також присутний грецкий архиепископ Йосиф Скіро.

Виділ філії руского товариства педаґоґічного в Буску повідомляє і запрошує членів (як і тих, що задумують вписати ся в члени) на загальні збори, що відбудуть ся 1 н. ст. падолиста с. р. в Буску. Збори попередить Служба Божа в церкві сьв. о. Николая о 9-ій год. рано; опісля точно о 10 год. перед полуднем зберуть ся присутні до комнати „Читальні Просьвіти“. Порядок зборів: 1) Справоздане з дїяльности уступаючого виділу. 2) Справоздане відпоручника з загальних зборів тов. педаґ. у Львові. 3) Вибір нового виділу. 4) Відчит. 5. Внесеня членів.

— **Дурному вічная память.** Селянин з Бірчи, Лавро Бенько їхав оногди з Перемишля до Ярослава, а коли прийшло ся на двірци купувати білет за 1 К. не мав дрібних і витягнув сотку та хотів нею заплатити. Касиер однак не хотів приймити, бо сказав, що не має дрібних здати з сотки. В тій хвили якийсь жидок, що стояв коло Бенька, обіцяв ся позичити єму 50 кр. з тим, що коли приїдуть до Ярослава, то він єму віддасть позичені гропі і тимчасом дасть єму сотку а ховати. Легковірний селянин повірив і дав жидови сотку. Коли вже заїзджали на дворець в Ярославі, хитрий жидок заким ще поїзд станув, вискочив зі соткою і щез серед товпи, заким ще Бенько мав час за ним побічи і єго зловити. — Се не перший того рода у нас случай обманьства і певно не послїдний; длятого мусить кождому насунути ся питане: Чия тут більша вина, чи мантїя чи обманеного?

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 30 жовтня. Вел. князь Михайло Николаєвич прибув нинї перед полуднем. На двірци дожидав єго Цїсар Франц Йосиф. На повитанє Монарх і вел. князь обіймили ся і поцїлувались. Відтак удали ся до сальонів, устроєних на двірци, куди прибув і архикнязь Йосиф. Пізнїйше віддав вел. князь візиту Цїсареви в королївскій палатї.

Льондон 30 жовтня. Кіченер доносить, що Бури під проводом Деларея напали на анґлїйский відділ, що маширував до Зеруст. Бурів полягло 40, Анґлїйців 51. Крім того мали Анґлїйцї 55 людий ранених. По довшій борбі Бурів прогнано. Они здобули 8 возів.

Париж 30 жовтня. Грецкий король приказав телеґрафічно свому синови кн. Юрию перервати свою подорож по Европі і вертати сейчас до Крети.

Відень 30 жовтня. Грецкий король прибув сюди вчера з Ґмунден. На двірци повитав єго посол грецкий.

Претория 30 жовтня. Анґлїйцї напали вчера на табор Людвика Боти. Бота лиш з трудом видобув ся з їх рук. В утечи згубив капелюх, револьвер і звиток паперів, котрі дістали ся в руки Анґлїйців. 10 Бурів забрано до неволї. Загалом не богато Бурів було в окруженю Боти.

— Ну?

— Було то в Чорнім болотї на торзї. Зійшли ся в трійку: Іван Пискор з Теплої Волї і Бартко Подєядло з Козлів, також такі бідолахи як я, змарновані. Пискор запроданий свому жидови. Подєядло свому. Зійшли ми ся при чарцї. Слово по слові, один пожалував ся, другий, бо кождому ґірко. Подєядло добрий чоловяга, але на скло страшенно ласий, аби побачив фляшку, то вже єї не попустить, аж увидить чисте дно.

— Знаю єго, любить випити.

— Ой любить. Як собі дрібку підпив, як розжалобив ся, ставляє кварту за квартою, каже: залити хробака. Добре ми єго залили! Вертаємо, на Вигоди — знов. Я не хотів, але Подєядло просить, Пискор собі, почали ставляти. Пємо. Я також не міг чужого пити, а свого не дати, отже висипав жменю мідяків, що це було в калитцї. Пємо на смерть, бо Подєядло заєдно приговорював о тім хробацї, аби єго утопити, а по правдї повідаю вам, пане Валентий, що у тій горівцї, що ми єї в трійку випили, не лиш хробак, але й добре порося могло утопитись.

— То ви певне до крихти позапивали ся.

— Они цїлком. Пискора взяв я на свій віз, бо було менї по дорозї і відвіз єго до хати, а Подєядло лишив ся в коршмі як неживий і аж на другий день вечер пробудив ся...

— А якже з вами, Михайле?

— Нїчого, пане Валентий. Я приїхав до дому тверезісїнький, жінка навіть не пізнала, що я що пив.

— Га, добра голова.

— І то нї. Часом від двох півкватирків звалить мене з ніг.

— Ну, ну?

— То здасть ся, пане Валентий, всьо так з журби. Ой, зле на сьвітї!

— Зле. Але ти гадаєш, що то лиш тобі? Єдино поміж люди, послухай. Видиш, приміром я, хоч письменний і знаю право, а однако мене Хаскель з Юклем так само давлять як і тебе.

— І може він пана Валентого так само викинути з хати?

— Ой, ой! Лише зі мною трохи тяжше.

— Тяжше?

— Я письменний; від мене він таких паперів не вициганить як від тебе, бо я знаю, чим то пахне. По друге, що й до суду як прийде, то я не стану забувши язика в губі, але знаю, що і як говорити. Не богато то можна виговорити, коли стоїть чорне на білім, але все вже жид не такий сьмілий. Він трохи боїть ся, бо має ріжні нечисті річи на собі, а як то кажуть, на злодію шапка горить. Він знає, що Васонжек має губу не від паради і може сказати щось недоброго. Але то, брате, не богато значить, проволока лиш на якийсь час, а як жид схоче добре душити, то здушить. Ми всї, Михайле, їдемо на такім візку, а як ти тепер ведеш коня на змарноване, так я тамтого місяця змарнував корову. На процент то пішло, на процент.

— І хто то, пане Валентий, вигадав таку драчу?

— Яку драчу?

— Ну, а той процент?

— А хтожби, очевидно лихварі.

Дорога розходила ся. Рокита мав звернути до Чорного болота на право, а Васонжек до Копиткова просто.

— Ну, бувай здоров, Михайле — сказав шляхтич. — А не бери собі дуже до голови. Бог милостивий. Буде лїпше, як лихе мине.

— Бувайте здорові, пане Валентий, їдьте з Богом.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачя, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берготету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачя Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·25	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, з з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иншi, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-росийского.

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румунї.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччіого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за посліплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского**, Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всї томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**, Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)